

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula*: Szomorúságlok öröme fordul. — *Bánáti Ferenc György*: Sivatagban. — *Harsányi Ilona*: Az igazság zászlója. — *Német István*: A gyermeki szív áldozata. — *Volarics Ferenc*: Egy tövis Krisztus koronájából. — *Központi*: Szeptemberi imaszándékunk. — *Eöri János*: A társadalmi kérdés és az Oltáriszentség. II. — A józsefvárosi Oltáregyesület 10 éve. — Oltáregyleti élet.

Szűz Mária dicsérete a Rózsafüzérben címmel, *P. Marton Bernát* Dömés atya, akinek olyan nagyon hálásak vagyunk az «Oltártűzek» kiadásáért, új könyvet jelentetett meg, amely az e címen megjelent műnek immár a második kötete. Elsősorban a rózsafüzér-társulatok vezetői számára ad pompás beszédanyagot, de minden lelkiéletet élő hívőnek nagy hasznára lehet e könyv, ha mély gondolatait elmélkedése tárgyává teszi. Különösen ajánljuk október havára. Ára 2 P 20 fill. postaköltséggel együtt. Megrendelés címé: Szt. Domonkos zárda, Bpest, VII., Szt. Domonkos-u. 3.

* * *

A «Jézusom Örömm» havi Eucharisztikus gyermek folyóirat szeptember 1-én új évfolyamot kezdett. Hatezer példányban jelenik meg, de ez még nem elégíthet ki, ajánljuk, hogy rendeljék meg minél többen gyermekeiknek. Ára egyes címre rendelve 1 P 60 fillér. Tömeges rendelésnél 50 példánytól kezdve 20% engedményt adunk és a nehéz viszonyokra való tekintettel a havi utólagos fizetést is elfogadjuk.

Az Oltáregyesületi kedves tagok szíves propagandáját kérjük eddig főként nem múlt gyermekimakönyvünk, «Az isteni Gyermekbarátnál» érdekében is amely páratlan ügyességgel vezeti a gyermeket a lelkiélet forrásához. Ára (496 lap terjedelem, sok kép, egészségveszélyes) csak 1 P 60 fillér. Megrendelhető az «Örökimádás» kiadóhivatalában: Bpest, IX., Üllői-út 77.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

	Pengő		Pengő
«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetés	2.50	Kis szent Terézia szelleme	3.50
Egyes példány	—,25	Litánia latin szöveggel... ..	—,05
Régi teljes évfolyam... ..	1.20	Litánia szent Józsefről	—,05
Régi egyes példány... ..	—,10	Levelezőlapok «Örökimádás-temp- lom»	—,10
Az O. E. Útmutatója	—,80	«Kánter Károly»-emlékkép... ..	—,05
Vezérkönyve... ..	—,80	«Jézusom Örömm» folyóirat, elő- fizetés egész évre	1.60
Felvételi füzet	—,10	Egyes példány	—,16
Félszázados története	3.—	Az Euch. Gyermek Szöv. érme	—,32
Érme	1.—	indulója	—,08
Szervezése és működése	—,10	Kis Örökimádás imakönyv	1.—
Jézus Szíve hónapja, füze... ..	—,30	Fehér liliom	—,15
kötve	—,60	Az isteni Gyermekbarátnál ima- könyv... ..	1.50
Nádasdy «Havi magány»	—,80	Hozzávaló énekpótfüzet	—,50
Szent Zita élete	—,20		
Egyszerűbb kiadás	—,10		

«Szomorúságtok öröme fordul.»

A JELEN sívár napjaiban jól esik visszaemlékeznünk az Úr Jézus szavaira: «Szomorúságtok öröme fordul». Tanítványainak mondotta az Úr, de az isteni gondviselés intézkedéséből az egész világ katolikusai olvasák ezt az evangéliumban. Nagyértékű tanítás van e szavakban.

1. Az egyik tanítása az, hogy az életben *szomorúság és öröm váltogatják egymást*. Nagyon jól esik csak az az egyetlen gondolat is, hogy a rossz után jó következhet. Gondolkodásunk főleg az emlékezés közben teljes meggyőződéssé erősíti bennünk a jobb jövő reményét. Akár anyagiakra, akár lelkiekre vonatkoztatjuk az Úr Jézus szavait, minden vonatkozásban a teljes igazság erejével hatnak és azt mondják, hogy a nehéz helyzet után öröme hangoló, kellemesebb következhetik. «*Borúra derű*», ahogy a magyar közmondás tanítja. Az Eucharisztia előtt különösen eltelik a lelkünk, a jövőt illetőleg, a Gondviselés szerető biztatásával és a bizonytalan jövőn ott látja ragyogni az Úr Jézus árasztotta világosságot, amely bátorságot önt belénk és elindít bennünket, hogy az ő fényessége mellett megjárjuk az élet legnagyobb megpróbáltatásai között is *a mi* utunkat.

2. A másik tanítása az, hogy a *jó Isten küldötte öröm rendesen áldozatokra következik*. Akármilyen kegyes volt a jó Isten a szentekhez, amikor nekik különös életszentségre adott meghívást, nem mentette fel őket a megpróbáltatások alól. Sőt! Éppen mennél magasabb életszentségre hivatottak, annál nagyobb volt az áldozat, amelyet hozniuk kellett. Szent Pál apostol mennyit szenvedett Krisztusért, mire elmondhatta a legigazibb boldogság szavait: «Élek én, de már nem én, hanem Krisztus él bennem». Nagy Szent Terézia vagy Keresztelő Szent János micsoda szenvedések árán jutottak el a lelki öröm azon magaslatáig, amelyen már nem is termett számukra drágább virág, mint a szenvedések tövises rózsája, amely után Szent Terézia e fohással eped: «*Szenvedni Uram Érted*» — vagy meghalni, mert mindkettő mennyországot jelentett számára. A legújabb szentek közül a kedves

gyermekdedlelkű kis Teréznek rózsaesős, vidám lelkivilága szintén a szenvedések tövises talajából fakadt. A lélek sokszor keserves könnyeket hullat még, amikor az igazi öröm szívárványa már ott ragyog a könnyek között és teljességet ígér az Isten irántunk szeretének boldogságából. Ilyenkor ne engedjen a lélek a kísértésnek! Különösen ilyenkor szedje össze erőit, mert ha a legutolsó kapaszkodónál hagyják el erői, hiábavaló volt minden eddigi erő kifejtés, nem látja meg azt a Horizontot, amely az egyéni világ kis látókörén messze túl tágul és megláttatja Isten jóságának tevékenységét a sziklák és szakadékok mellett is. Sok embernél még az utolsó év, hónap, hét vagy nap, talán óra vagy perc kitartása hiányzik csak s ezért nem jut el soha az igazi öröm országába.

3. Mert e tanítás legabszolútabb értelme éppen az, hogy a földi élet szomorúsága után biztosan jön a jövő örökélet örökké tartó öröme és boldogsága. Krisztus Urunk, az Isten Fia, maga biztosított erről bennünket. Az Ő tanúságtétele és ígérete biztos. Ezen alapszik a gyarló ember lelkiélete. Ez a gondolat ösztönzi őt és ad neki erőt. Folyton érzi, hogy Krisztus ígéréteiben, az isteni mindenhatóság állandóan készen tartja a hidat, melyen át a boldog örökkévalóság várába jutunk. Ha valaki a földön már nem remélhet nehéz sorsában jobbrafordulást, még mindig fölébe ívelődik ez a boldog remény, amelynek Krisztus ígérete az alapja és a szem nem látta, fül nem hallotta s az emberi elme el sem képzelte öröm a teljeseése.

Az oltáregyesületi tagok lelke legyen állandó otthona isteni Üdvöztünk ígéréteinek; magatartásukból, viselkedésükből, szavaikból, cselekedeteikből sugározzék ki az Úr Jézus biztatása: „Szomorúságtok öröme fordult”. Reméljük a jobb jövőt, szívesen áldozzuk föl érte küzdelmes gondjaink és veritékes életünk minden óráját és tegyük ezt mindig az Örökkévalóság, a soha el nem rabolható örömök elnyerésének szolgálatában.

A szentségi Jézus minden oltáregyesületi tagot szívesen lát ez eszmének szolgálatában.

Mátrai Gyula dr.

SIVATAGBAN

Az élet koldusa vagyok,
Szívajtókon kopogtatok.
Olyan régóta szenvedek,
Segítsetek ó emberek.
Hiába állok én árva —
Minden ajtó zárva, zárva.
Szívpaloták, büszke termek,
Mind, mind porban hevertek?
Nyissatok ajtót emberek,
Nem koldulok én kenyeret.

Nem az éhség kerget engem —
Szomjúság győtri a lelkem.
Nem kell nekem semmi, semmi,
Szeretve akarok ellenni.
Zártszívajtók, halott érzés,
Emberek ez érzés, vérzés.
Földre hajlok szégyen-arccal,
Tovább megyek néma harccal.
Szívem nekem meg-megrémeg,
Felhők takarják az eget.

Bárdóti Ferenc György.

AZ IGAZSÁG ZÁSZLÓJA.

Az Igazság zászlaja fehér. Az Igazság zászlaja fényes.
 Az Úr csókolta bele az örök Szépet. Hazug ha ránéz, megvakul tőle.
 S piros szent vérével írta rá: S vagy alászegődik híven,
 «Én vagyok az Út, Igazság és Élet!» Vagy kétségbeesve elfut előle.

Az Igazság zászlaja rongyos.
 Átkos háborúk vihara tépte.
 Milliók véreztek alatta
 S ő diadallal szállt kézzől-kézre.

Harsányi Ilona.

A gyermeki szív áldozata.

Svájci levél.

DRÁGA JÓ lélek! Úgy-e már rég írtam. Magamnak is hosszú volt a hallgatás. Ha testi erőm arányban volna lelkem készségével, biztosítalak, minden hónapban egy-egy hosszú levéllel kopógtatnék be hozzád. Így azonban türelmedet kell kérnem. No de most pótolni akarom mulasztásomat, ha nem is a sorok bőségével, de szeretetem melegével. Egy nagyon kedves lélekről szeretnék neked csevegni. Ha költő volnék, ritmusba szedném, versbe önteném mondókámat, annyira a szívemhez forrott ez a szépséges élet, melynek megkapóbb mozzanataiból hozok egy-egy részletet.

Még a tél folyamán együtt végeztem fekvőkúrámat két német, pallotinus növendékkel, kik az afrikai missziókba készülnek. Érdekelte életük, tanulmányuk, otthonuk. Beszéltek is sokat szerzetük benső életéről, munkateréről, céljáról. Különös szeretettel emlegették szép noviciusházukat, mely a Rajna partján, gyönyörűséges ligetben, messzeteintő hegyoldalon uralkodik az egész vidéken.

Hogy-hogy nem, ekkortájtban került kezembe a híres dán írónak, Jørgensennek: Die Geschichte eines verborgenen Lebens című műve. Ez a mindvégig lebilincselő könyv éppen az említett noviciusházba vezet. Elmondja röviden a ház alapítójának, első gazdájának, a híres Reinhard ügyvédnek és írónak történetét. A könyv főrésze azonban a család anygali lelkű leányának, Paulának van szentelve. A fentmaradt naplók és levelek sárguló lapjai elevenednek meg a nagy író tolla alatt és élénk tárul egy meghatóan kedves, felemelően tanulságos, áldozataiban hősi élet, mely még a közvetlen környezet előtt is legnagyobb részben elrejtett lelkivilág volt, míg a nemes szív e földön dobogott.

Paula bölcsője nagyon meleg családi körben ringott, hol az anyagi és szellemi javakat az élő hit, a természetfeletti szeretet s az izig-vérig ható

kegyelmi élet koronázta meg. Az isteni Gondviselés ritka jó édes apával és édes testvérrel áldotta meg. Gyengédlelkű édes anyját háromnapos korában elvesztette ugyan, de örökölte annak minden finomságát, egész lelki berendezését, sőt folytatta gondviselésszerű hivatását is az édes atya iránt.

Mi volt ez a hivatás? Megnyerni a nagytehetségű és nemesszívű apát Istennek, az Egyháznak: ezt tette az édes anya. Aztán megtartani minden veszélyben az Egyház hűségese szeretetében: ezt meg kieszközölte Paulának, a gyermeknek áldozata.

Meghatóan kedvesek és rendkívül nagy lélekre vallanak azok a levelek, melyeket Paula édes anyja írt eljegyzésük idején vőlegényének. Egyik mondata így hangzik: «ne gondold, hogy bármi földi szeretet egészen betöltheti lelkedet, soh'sem lesz az egészen boldog, ha nem egyesül Istennel». Ebben a gondolatban izzik a boldog menyasszony egész lelke és földöntúli szeretete jegyese iránt. Ilyen bájos, angyali léleknek a nemes szív csak hódolni tud. Így lett a lovagias férfi, a minden szépért és jóért lelkes tudós Istennek engedelmes gyermeke, az Egyház hű fia és egy boldog család feje.

Múltak az évek. Paula növekedett kedvességben, bölcsességben. Kivirágzott benne édes anyjának áldott jó lelke, mind öntudatosabb lett gyermeki hite, mélyebb ouzgalma és áldozatosabb szeretete. Öröme, büszkesége lett atyjának, gyöngye az egész családnak. Az erény igazi talaja azonban a küzdelem és az áldozat. Harcban edződik a hősi lélek. Győzelem termi a koszorút. Paula élete közel húsz évig a boldog ifjúság békés korszaka volt. De egyszerre, mint a nyári zivatar, betört a vihar s rázúdult arra a kincsrre, mely neki itt a földön legkedvesebb volt: édes atyjára. A vatikáni zsinat nyomán kelt ez a szörnyű vihar Németországban, mely a legértékesebb híveket akarta az Egyház sziklájáról leszakítani. Reinhard ügyvéd ebben a korban már vezető egyéniség volt a német katolikusok között. Háza egyházi és világi kiválóságok otthona volt. A pártütés szelleme mindent felhasznált, hogy Reinhardot és tollát frontba állítsa Róma ellen.

Paula rögtön észrevette a veszélyt. Megdöbbenve látta atyjának belső küzdelmét. Feljajdult lelke: atyám hitét hajótörés fenyegeti. Mit tegyen? A gyermeki szív fegyvere az ima, a gyenge lélek ereje az áldozat. Megkettőzi a különben is nagy buzgalmát. Napi hét-nyolc órát tölt az oltár előtt s áhítatának hevével ostromolja a szentségi Jézust. Az imát önsanyargatással párosítja: bőjtől, puszta deszkán hál, órákat áttérdei, vezekel. Majd mikor a pokoli támadás pergőtüze zúdul agyonzaklatott édes atyjára és reszkető aggodalmában a végveszély közeledtét látja, odaborul az Eucharisztia elé és életét áldozatul ajánlja fel atyja hitéért, lelke üdvéért. A jó gyermek kinosan átérezte, hogy nem lehet atyja többé oly kedves, nem lesz otthonuk oly édes, ha nem lesz közös anyjuk az Egyház.

A jó Isten elfogadta ezt az áldozatot. Az édes atya szilárdul kitarzott

hitében, sőt hatalmas tollával a szorongatott Egyház védelmére kelt. A csalatkozhatlan pápa, mint az igazság oszlopa férfi lelkének mindig öröme, büszkesége maradt. Boldog volt hitében, mert az igazságnak birtokában volt. De nem tudta, nem is sejtette: ki volt az ő megmentője.

Paulánk pedig azóta áldozati bárány lett. Az áldozati tűz éget és emészt, majd gyorsan, majd lassan hat, de kíméletet nem ismer. Ennek a tűznek van útja a testhez a különféle fájdalomban és betegségben, van útja a lélekhez a benső küzdelmekben. A lelki szenvedések fájóbbak, metszőbbek, mint a testiek. Paulának mindkettőből kijutott, de főleg a benső vértanuság keserű kelyhe várákozott rá. Hogy ezt a vértanuságot jobban megértessem veled, előrebocsátom, hogy Paulánk egész lelki adottsága az öröme, benső békére, nagy bizalomra és odaadó nagy szeretetre volt beállítva. Mosolygó napsugár volt a családban, jótékony angyala a vidéknek és nagyon boldog kis jegyese az eucharisztikus Jézusnak. Kiváló lelki atyjának vezetése alatt Isten után szomjazó lelke gyorsan haladt az erény útján, lehetőleg naponként áldozott — ami abban az időben ritkaság volt — és hármasszent fogadalommal, mint elrejtett szerzetes élt a világban. Házi kápolnájuk szentségháza előtt az ő aranyos szlve volt a szeráfi tűzzel lángoló örök mécs.

S íme, erre az örömben úszó, napsugaras lélekre borul egyszerre a teljes lelki elsötétülés. Közel negyven éven át isteni Jegyeseinek gethsemani óráit élte. Csillagtalan, komor éjszaka vette körül: kialudtak a kegyelmi fények. Állandó kínzó elhagyatottságot szenvedett át: távol érezte magát Istentől, embertől, megfosztva minden megértéstől, segítségtől. Multjában csak hiányt és bűnt lát, undor fogja el önmaga iránt, csömör szállja meg imáiban, irtózik a szentáldozástól, azt írja: inkább kínpadra mennék, mint a szentáldozáshoz. Szegény lelke vergődik és nyög. Hiába tekint az égre, zárva van előtte. Álmatlanok éjszakái, nincs pihenése, lesóványodik, enni nem tud, hiába jön az orvos, hasztalan küldik üdülésre: ő áldozati bárány. Sokszor a végső kétségbeesés kísérti s ilyenkor, mint az agyonhajszolt szegény vad, menekül az egyetlen reménységhez: a gyóntatószékbe, lelki atyjához. Mint hajótöröttnek, ez az egyetlen deszkaszála van még. Ebbe kapaszkodik, s ez menti meg.

Lélekbe markolnak azok a szavak, melyekkel hálálkodik a szegény, jó lélek, ez a kimerülésig zaklatott gyermek a szentgyónásért, a lelki vezetésért, a papi szó erejéért. Csodálatos szó ez, nem emberi szó, a Szentlélek ereje lüktet benne, azért oly megnyugtató, vigasztaló, fejemelő, éltető. Paula is új erőre kapott a Szentlélek Úristen kegyelmi érintésétől s vitte tovább súlyos, terhes keresztjét.

Mi volt a jó Isten szándéka ezzel a hosszú keresztúttal? Paula megszentelése, a drága lélek tökéletessége. Misem oly megszentelő, mint az áldozat tüze. A kis jegyese ezt megértette. Keresztjéről csak lelki atyja és naplója tudott. Újból és újból áldozatul ajánlotta magát. Tudott szakadni, lémon-

dani minden benső vigaszról a lelkekért. Tudta a jó Istent önzetlenül, önmagát is feledve szolgálni és szeretni. Összefacsart szívvel is mosolygott másokra, szeretteire. Mindvégig engedelmes volt. Ebben rejlett ereje, alázatos-sága, szeretete. Mosolygó áldozat volt. Így égett el a szeretet oltárán az Eucharisztia dicsőségére, amelyből élt és az Egyház díszére, melyet úgy szeretett, hogy latinul is megtanult és naponkint végezte a nagy papi zsolozsmát, hogy teljesen együtt éljen az Egyházzal.

Drága jó lélek! Szívesen írtam e levelet, mert Paulának sok vonását felismertem jóságos lelkedben. Tudom, hogy a hősi lélek nyomán könnyebb a kicsinyek útja is. Imádkozzunk, hogy a mi áldozatunk is kedves legyen az Úr előtt.

Német István.

Egy tövis Krisztus koronájából.

Irta: *Volarics Ferenc.*

GISENACH város, Thüringia fővárosa nagy ünnepre készült. A város utcáit virágszőnyeg borította. A házakon szebbnél szebb lobogókat lengetett a szél. Különösen két utat díszítettek fel. Az egyik a püspök, a másik pedig a fejedelem fog jönni Boldogasszony templomába, amelynek ekkor búcsúja volt. Az utcákon özönlött a tengernyi nép. A polgárok ünneplő ruhában foglalkozásuk szerint csoportosultak. A leányok is csaknem egyforma ruhában jelentek meg, amelyet a törvény nekik, mint polgárleányoknak megengedett. A sok nép a templom felé igyekezett, amely mint egy óriási mágnes vonzotta magához a tiszta lelkeket.

A templom is virágdíszbe öltözött. A nagyszerű színpompa, a gyönyörű falfestmények mennyei gyönyörűséget nyújtottak a szíveknek. A szentélyben balról a püspök trónusa, jobbról a fejedelem padja állott. A templom aranyozott díszei visszaverték mindenünnen a beszűrődő napfényt. Míg a templomban a nép gyülekezett az ünnepélyes nagymisére, azalatt az úton álló polgárok már észrevették, hogy a wartburgi várból megindult a fejedelemasszonyt kísérő kocsisor. Az ezüstveretes dízkocsi tündöklött a ragyogó napfényben.

A kocsiban három nő ült. Zsófia, az özvegy fejedelemasszony, aki csak akkor járt el a templomba, amikor pompázhatott. A vallással nem sokat törődött. Azt tartotta, hogy a fejedelemasszonyt a vallás parancsai nem kötelezik. Nagyvilági hölgy volt, aki csak a külső csillogást tekintette. Szemben ült leánya, Ágnes. Elmondhatjuk róla, hogy az alma nem esett messze a fájától. Anyjától tanult szelleméhez még bohó ifjúsága és a csillogó világ szeretete járult. Mint liliom a tövisek között, ült a kocsiban egy kedves kis leány, akinek szépségét még csak növelte a kisugárzó lelki szépség. Ez a kis leány II. Endre

magyar király leánya, Erzsébet volt. Mindhármukon gyönyörű fejedelmi öltözet. A leányok tarka selyemruhát viseltek, amelynek gallérját és ujját széles, leheletfinom csipke díszítette. Hosszú uszályukat két kis csinosan öltözött leányka vitte utánuk. A leányok haját színes selyemszalagok díszítették, fejüket pedig kicsiny, de értékes aranykorona. Arcukat a hajukba font selyemszalagokkal megegyező színű festett fátyol takarta.

A kocsi a virágos útra érkezett. Innen már az emberek sokasága szegélyezte az utakat. A polgárok éljenzését Zsófia méltóságteljes fejbólintásokkal viszonzta. A kocsi a templomhoz érkezett. A kísérő lovas kíségette a hölgyeket a kocsiból. Mikor Erzsébet kiszállt, a csodálkozó tetszés morája futott végig a népen. Ismerte Wartburg angyalát Eisenach apraja-nagyja. Szánakozó jó szívének híre eljutott a legkisebb kunyhóba is.

— Mily szép és kedves a kis királyleány, a mi jövődöbeli úrnőnk — hangzott mindenünnen.

— Milyen aranyos jó szíve van — erősítette egy öreg nénike.

— Hát még a vallásossága és szerénysége — mondta egy harmadik.

Igy folytatódott a dicséreték végnélküli sora. Ezalatt a fejedelmi család elfoglalta helyét. A püspök is megérkezett és megkezdődött a szentmise. Erzsébet ott térdelt Zsófia mellett. Oly boldog volt, hogy Isten házat ily szépek láthatta. Csak a finom lélek tudja a szépet igazán értékelni és neki örvendeni. A templomot halk ének töltötte be. Erzsébetnek úgy tetszett a sok gyönyörűség, mintha a mennyország örömei szállottak volna le a földre.

Amint így eltelt lelke a természetes és természetfeletti örömmel, a templom egyik mellékhájójába tekintett. Egyszerre valamely fájdalmas érzés megnyilatkozását lehetett észrevenni arcán. Látszott rajta, hogy bensejében nagy dolgok történtek. E nagy változás oka: egy nagy életnagyságú feszület volt. Ott függött a hatalmas keresztfán az édes Üdvözítő ruháitól megfosztottan, hatalmas szögektől szétroncsolt kezekkel és lábakkal, durva töviskoronával a fején, ostorcsapásoktól felszaggatott, kéklő sebekből borított testtel.

Erzsébet lelkéből a Krisztussal együttérző fájdalom egyszerre kiszorította a mennyei örömeiket. Mély szégyenérzet hatotta át. Hirtelen levette fejéről kis aranykoronáját, kilépett a padból és a földre borult. A nép önkénytelenül felfigyelt és halk moraj futott végig a templomon. Ágnes arcán először a csodálkozás, majd a lenéző gúny látszott. Zsófia arcát a harag pírja lepte el. Odahajolt Erzsébethez s szinte fuldokolva sziszegte:

— Micsoda oktalanságokat művelsz, Erzsébet? ! Megint feltűnni akarsz? Azt hiszed, a nép nem tudja, hogy cselekedeteid esztelen szeszélyeid játéka? Így akarsz vallásosnak látszani? A fiatal leányhoz az illik, hogy egyenesen tartsa magát, térdeljen, nem pedig a földön hemperegjen, mint valami vénasszony, aki még arra is lusta, hogy a templomban illedelmesen viselkedjék! A koronát miért tetted le?

— Oly nehéz volt — felelte szorongva Erzsébet, de hogy miért volt nehéz, azt már nem tudta megmagyarázni, mert Zsófia gúnyos hangon vágott vissza :

— Akinek nehéz a korona, az ne legyen hercegnő.

— Kedves anyám — felelt fuldokolva Erzsébet —, midőn megláttam az édes Üdvözítőt ruháitól megfosztva és tövissel koronázva, úgy fájt nekem, hogy én, méltatlan szolgálója selyemben és aranykoronával a fejemen pompázom akkor, amidőn ő keresztthalálát csodálatosan megújítja. Oly szomorúan nézett rám, mintha csak ezt mondta volna : «Erzsébet, Erzsébet, te engem akarsz követni és most ruháid ékességei mint az ostorcsapások szaggatják testemet, aranykoronád ágai mind megannyi új tövis sebzí meg fejemet, a sok drágakő benne egy-egy nádcsapás tövissel koronázott fejemre. Mennyi kegyelemmel halmoztalak el és te a helyett, hogy enyhítenéd, még növeled fájdalmamat ?...» Ennyit tudott csak elmondani abból a sok mélységes és fájdalmas érzésből, amely szívét eltöltötte.

Zsófiát kissé lecsillapította a gyermekleány sírása és őszinte szavai, de Ágnes arcán a gúny mosolyába lenéző vonások is keveredtek.

— Miért nem megy el apácának, ha nem bírja viselni az ékességeket s legalább megmentene bennünket ilyen kínos jelenetektől — gondolkodott magában Ágnes és tovább morzsolta olvasóját, amelyet nem régen kapott bátyjától, aki azt külföldről, mint ujságot hozta Wartburgba.

Erzsébet pedig, látva, hogy már nem zavarják, leborulva adott hálát a megaláztatásért és a szenvedésért, amelyet az Üdvözítőért szenvedhetett. Azután alázatos szívvel arra kérte a megfeszített Krisztust : engedje őt, minél többet szenvedni, hogy így enyhíthesse fájdalmát. A jóságos Jézus nem hagyja meghallgatás nélkül az őszinte szíveket, ezért így szólt az esdeklőhöz :

— Koronámból adok neked egy tövist, amely mindaddig fogja sebezni önfeláldozó lelkedet, amíg türelemmel viseled.

Erzsébet felnézett a keresztre és a meglepődéstől csaknem összerogyott. Krisztus koronájának közepén levő tövis letörik és lehull Erzsébet keblére. Ugyanakkor éles fájdalmat érzett. Halkan felsikoltott. De ez csak egy pillanat műve. A következőben már örömkönnök gyöngyszemeinek árja hull szeméből. Lelke édes örömmel telik meg. Szólni nem tud, csak dadogva rebegi köszönetét az isteni kegyelem gyermeke.

Hármas csengetés zavarta meg. Egyszerre mint valamely hatalmas árvíz öntötte el a vágyódás a szeretettől izzó lelket. Az érzelmek háborgó tengere várta az Urat, aki még a szeleknek és tengereknek is parancsol. Erzsébet érezte, hogy az Ur közeledik feléje. Lelkében a hatalmas érzelmi hullámhegyek lassan apró fodrokká, majd síma tükörré változtak, készen az út Jézus számára egy tiszta szív felé.

Ismét hármascsengetés és egy hófehér lélek rebegi : «Uram, nem vagyok

méltó . . . » A püspök megindul. Erzsébet az arcát takaró fátyolt hátraveti és várja az Urat. Arcát az isteni szeretet lángja festi rózsapirosra, szemeit, mint a vágyakozás fátylait az előtörő örömkönnyek homályosítják el. Már maga mellett hallja: «Az Ur Jézus Krisztus teste őrizze meg lelkedet az örök életre». Szemét lehúnyja . . . Az Ur Jézus bevonul szíve trónusára . . . Lelkében felcsendül az ének: «Szent, szent, szent vagy Uristenem, telve van az ég és föld dicsőséggel, hozsánna a magasságokban. Áldott, ki az Ur nevében jő, hozsánna a magasságokban».

Ki tudná elmondani, mit érzett az Isten kegyelmével eltelt lélek édes boldogságában? Semmi ehhez képest a földnek múltó örömei, a hercegi korona, a gazdagság. Ezek a gondolatok annyira elfoglalták Erzsébetet, hogy észre sem vette, mi történt vele. Ismét a kocsiban ült. Nem hallotta a polgárok éljenzését, nem látta Zsófiának még mindig szigorúan komoly arcát, Ágnes gúnyos mosolyát. Egészen más világban járt ő. Arra lett csak figyelmes, hogy a nehéz kocsi dübörögve halad keresztül a vár felvonóhídján.

— No, csakhogy felébredtél! Jól kialudtad magad? — kacagott Ágnes.

— A koronádat meg úgy otffelejtetted volna, mint valamelyik kis leány a babáját — csapott rá dohogva Zsófia.

Erzsébet pedig hallgatott. Érezte a fájdalmat, amelyet ekkor Krisztus szeretetének tanúsága, a drága tövis okozott, figyelmeztetésül, hogy ezt is el kell viselnie Krisztusért. Nem mentegette magát. Hiszen úgysem értették volna meg érzékeny, finom lelkét. Krisztus szavai jutottak eszébe: «Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét mindennap és kövessen engem». Erzsébet felvette a nehéz keresztet. Nem akart visszahátrálni. Elindult az örök élet keskeny, rögös ösvényén. Nem sokat kellett kerülgetnie, mert kevesen jártak ezen az úton. Nehéz ez az út, mert keresztülvezet a szenvedések Kálváriáján. Erzsébet szilárd léptekkel haladt rajta, hogy eljusson a szűk kapuhoz és azon keresztül az örök boldogsághoz.

(Jövő számunkban folytatjuk.)

Az Oltáregyesület a turistákért.
A budapesti általános érseki helytartó úr gondoskodott arról, hogy a három budapesti pályaudvaron kora reggel már 1/26 órakor szentmisék legyenek, hogy a turisták és kirándulók is eleget tehessenek szentmishallgatási kötelességüknek. A pályaudvarokon az oltárok felszerelésére az

Oltáregyesület központját kérte fel, amely örömmel tett eleget az érseki helynök úr kívánságának. Ezáltal ugyanis szintén a legszebben mozditja elő a szentségi Jézus dicsőségét, mert a szentmise az Eucharisztia születésének a bölcsője s talán egykor egész sereg áldozó is lesz a pályaudvarok korai szentmiséjén.

Szeptemberi imaszándékunk.

Hálaadás az eucharisztikus Jézusnak azért, hogy érettünk van jelen a legméltóságosabb Oltáriszentségben.

Amikor az Eucharisztia előtt olvassa a pap Krisztus evangéliumát, a szent szöveg külön súlyt, életet nyer az eucharisztikus Jézus jelenlététől. S a legméltóságosabb Oltáriszentség máskor is a legjobb emlékeztető a krisztusi példára és tanításra.

Az Eucharisziából Krisztus isteni ereje tevékenykedik: buzdít, inspirál, segít, sokszor lelki vakokat gyógyít, különösen ha a hozzá hű lelkek magatartása és buzgósa, s az eucharisztikus ájtatosságok és szentbeszédék előkészítői az Eucharisziából kiáradó kegyelemnek. Hány lelket erősít meg az eucharisztikus Jézus az Ő egészen különleges, megnyugtató vigasztalásával! Hányan tanuskodnak mellett, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt megszűnt súlyosnak lenni az a fájdalom, gond vagy bármiféle kereszt, amellyel az Úr Jézus elé járultak. A szent-

áldozások alatt pedig isteni szeretetének egész gazdagságával tölti el a lelket, azok különféle igényei szerint juttatva mindegyiknek kegyelmeit. Milyen nagy az Eucharisztia vételétől lelkileg megizmosodottak táborá! Milyen életető forrása volt — s az ma is — a szentek életének! Mennyi szépet és nagyszerűt alkottak az eucharisztikus lelkek a tevékeny szeretet terén! Évtizedek óta mily mérhetetlen nagyértékű egyházi ruhák- és szerekekkel segítettek a szegény templomokat. Hogy áll hazánkban az Örökimádás templom, az

eucharisztikus lelkek buzgóságának köszönhetjük. S az az érdem, amit így szereztek a lelkek, ismét az Eucharisztianak köszönhető. Amit Érette tetet velünk az Ő kegyelmi inspirációja, azt is miérettünk, illetve lelki javunkért művelteti! Az isteni szeretet önmagát teljesen feláldozó diadalmaskodása ez. Legyünk érette minél hálásabbak azok helyett is, akik nem értik meg az «oltár Titkát».

Központi.

A társadalmi kérdés és az Oltáriszentség. (II.)

A tabernákulum lakója személyében éppúgy, mint szentségi állapotának céljával és mikéntjével ma is és mindenkor hirdeti és követeli: «*Adjátok meg a császárnak, ami a császáré s Istennek, ami az Istené!*» (Mt. 22 21.) Mindenkiné a magáét — az igazság mértéke szerint; s elégedék meg mindenki a magáéval! Ez az a fölséges krisztusi erkölcs és alapvető elv, ami hathatós orvossága lehetne a beteg világnak s ami nélkül ez egyre gyorsuló ütemben halad végromlása felé. Igazságot a világnak, a nemzeteknek, a társadalmi osztályoknak s az egyeseknek! Ezt hirdetjük mi, a «világmegváltó» Úr Jézusnak tanítványai és apostolai, akik az oltárról táplálkozunk, akikben s akik által hangos lesz az Oltáriszentség csendes tanítása. Bárcsak «*az egész földre elhatna szövegünk és a földkerekség határaitra igéink.*» (Róm. 10 18.)

6. Szent Pál apostol isteni Mesterének tanítását az igazságról így ismétli és variálja: «*Adjátok meg mindennek, amivel tartoztok: akinek adóval, adót . . . akinek félelemmel, félelmet: akinek tisztelettel, tiszteletet.*» Majd rendkívül szellemes fordulattal így folytatja: «*Senkinek semmivel ne tartozzatok, csak azzal, hogy egymást szeressétek.*» (Róm. 13 7—8.) Eszerint tehát van egy adósságunk, amely nem törölhető, se le nem tagadható . . . adósságunk, amely soha nem lesz kevesebb, sőt egyre növekszik, bár törlesztése minden percben esedékes, s bár ha még úgy eleget teszünk is törlesztési kötelezettségünknek . . . adósság, amely tulajdonképpen vagyunk és nem szegénységünk dokumentuma, olyan kimeríthetetlen tartalék, amelyből bőven futja mindenre, ott is, ahol az igazság szava elhalkul, körvonalai elmosódnak, mérlege fölmondja a szolgálatot. E vagyont, gazdagságot jelentő tartalékunk a szeretet, amelyről írva és tudva van, hogy *őtűrő, kegyes, nem irigykedik, nem cselekszik rosszul, nem juvalkodik föl, nem nagyravágyó, nem keresi a magáét, nem gerjed haragra, nem gondol rosszat, nem örül a hamisságon, hanem az igazságon örvend, mindent elvisel . . . és elszenved . . . és soha meg nem szünik*» (I. Kor. 13 4—8), amelynek testvérei és kivirágzása «*az öröm, a békesség . . . az irgalmasság, a jóság, a nagylelkűség*» (Gal. 5 22), amelynek tettekben kell megnyilvánulnia: «*Ne szeressünk szóval és nyelvel, hanem cselekedettel.*» (I. Já. 3 18.) «*Abból ismertük meg az Isten szeretetét, hogy ő életét adta miérettünk: nekünk is életünket kell adnunk atyánkjaiért. Aki e világ javaival bír*

és látja szükölködni felebarátját és bezárja szívét előtte: miképp marad meg abban az Isten szeretete?» (U. o. 3¹⁶—17.) Ti bölcssek, államférfiak, politikusok, társadalomtudósok, mutassatok rá, ha tudtok, még egy ilyen mindent kiegyenlítő erőforrásra, mint az önfeláldozó felebaráti szeretet! Egyedül a katolikus Anyaszentegyházé ez az erő, mert Jézus Krisztus szentséges Szívén kívül sehol sincs annak forrása. (Rer. Nov.) Ahol az ész megáll, ott kezdődik igazán a szeretet birodalma; ahol az ész már tehetetlen, ott a szeretet csodákat művelhet. Igaz a közmondás, hogy: többet ésszel, mint erővel — de még igazabb az, hogy: többet szeretettel, mint ésszel! Ahol a nemzetközi tanácskozások, különböző kormányértekezletek és rendeletek és megegyezések a gazdasági s társadalmi válság megszüntetése vagy enyhítése érdekében eredmény nélkül kátyuba rekednek, sorba csődöt mondanak, ott az áldozatkész, önzetlen felebaráti szeretet röpitve vinné előre a jólét és boldogulás felé e nehéz világügyet. Lám, amikor megérkeztek az első amerikai hírek az Újvilág engedékenységről Európával szemben, bár az önzetlenségnek, az áldozatkészségnek jóformán csak a látszatával bír ez engedékenység, máris kezdtünk föllélegzeni. S amikor idehaza törvényen és paragrafuson kívül megindul a gazdagok és tehetősek áldozatkészsége a «haza oltára» felé s valóban tetteket látunk, máris megkönnyebbülünk, enyhül a rettenetes feszültség s félénken sóhajtjuk: ó, Uram Istenem, csak abba ne maradjon! Talán kinyílnak a szemek, melyek eddig vakok voltak, ha másért nem, hát az általános, lerobbanó sötétség miatt, mert a szem pupillája önkénytelenül is kitérül ilyenkor! Talán megoldvasztják a kérges szíveket, a dúsgazdagok trezorjainak vastag acélfalait a Szentséges Szívből kilövellő lángcsóvák! Talán megnyílnak adakozásra, jótékonyásra — és békülésre a kezek, amelyek eddig gyűlöletre és bosszúra ökölbe szorítottak! Talán megrezdíti a fülek dobhártyáit az a jajkiáltás, amely már a falakat is hasogatja! Talán elér hozzánk az a meleg golfáram, amelynek szellőjét onnét, abból a «másik világból» már érezzük s nem engedi, hogy jégbe dermedjen élet és lélek! Talán nem lesz igaz mégsem az a megállapítás, amit egyik emberünk (Márkus L.) nemrég panaszkodott el: «Az ember nem mer jó lenni, mert az érdekeknek harcos szervezettségében több esélye van az önzésnek és gonoszságnak és az ember, aki szeretne ember lenni, bizony csak dúvad lehet a szervezeteknek abban a dzsungelében, ahol az erősebb joga az erkölcs, mert a töméntelen érdekszervezet között megszünt minden összefüggés és a túlszervezettség anarkiába bomlott szét». Hacsak minden harmadik tehető ember vállalná az irgalmas szamaritánus szerepét s öntögetne a nyílt sebekre a szeretet olajoskorsójából, hamarosan szebb, emberibb vonások verődnének ki a társadalomnak eltorzult arculatán, jóllehet egy nyomorultra nem három tehető esik, mint az evangéliumi példabeszédben, hanem minden tehetőre háromezer nyomorult.

(Folyt. köv.)

Jelentés

Budapest, VIII. ker. Szent József Egyházközség hitbuzgalmi szakosztályát képező oltáregyleti fiók tíz évi működéséről.

(Folytatás.)

1930 február 7-én halt meg sok szenvedés után, de Isten szent akaratában való példás megnyugvással, mindvégig buzgó, érdemekben dús, szeretett elnökasszonyunk: Éber Józsefné. Temetésén zászlónk alatt ott voltunk mindnyájan... Emlékezete élni fog közöttünk, amíg mi leszünk. Utódjának megválasztására a február 23-iki tagértekezlet hat tagból álló jelölőbizottságot küldött ki, melynek feladata volt a közgyűlésnek javaslatot tenni úgy az elnökasszony (főterjesztő) személyére nézve, mint az alelnökök (terjesztők, terjesztő) és a választmány tagjaira vonatkozólag is.

Kilencedik évi közgyűlésünkre 1930 március 23-án jöttünk ugyanitt össze. Az évi jelentés mindenekelőtt a nagy veszteséggel foglalkozott, amely az Oltáregyesületet elnökasszonya elhalálása által érte. Ezután következett a munkaórákon végzett teljesítményekről szóló jelentés, melynek legnagyobb része izléses szép elrendezésben a színpadon ki is volt állítva. Majd dr. Kemenes Illés bencés igazgató ünnepi beszéde következett s végül a választások — egyhangúlag. Az «Egyházközségi Tudósító» IV. évfolyam 1—2. számát ingyen osztottuk szét ez alkalommal, főleg azért, hogy sokan olvashassák Istenben boldogult Elnökasszonyunkról írt megemlékezésünket; emlékképeket is adtunk ki, minden oltáregyesületi tag kapott belőlük. Az új vezetőség a régi kipróbált tagokból választmányt is alakított s közülük azok részére, akik még nem voltak a Központtól terjesztőnői (terjesztői) igazolvánnyal ellátva, ezeket megszerezte. Az akkori beszámoló rámutatott egyúttal azokra a feladatokra is, amelyek megoldásra vártak és a munka azóta ernyedetlen szorgalommal folyik, mint eszköze egy magasabb cél elérésének. A cél pedig ez: imádd az Istent és szenteld meg tenmagadat. Hő óhajunk, hogy minél többen legyünk, akik erre törekednek s ezért tőlünk telhetőleg azon vagyunk, hogy tagjaink létszámát és buzgóságát egyaránt növeljük.

(Jövő számunkban folytatjuk.)

OLTÁREGYLETI ÉLET.

Az oltáregyesületek közös imaórája megtartásának épületes szép módját tapasztalta az ügyvezető igazgató Zsámbokon, ahol a Varga-Walsler «Örökimádás imakönyvből» végzik az órát, mégpedig úgy, hogy szent-

ségkítétel előtt kihirdetik, melyik órát fogják végezni. Az áldozópap kezdi az oltárnál az első fejezetet s azután fejezetenkint föláltva végzi a hívkekkel. Amikor ő akadályozva van, egy előimádkozó kezdi s a hi-

vek folytatják, vagy a két padtömb felváltva mondja az egyes fejezeteket.

A szentmisén való részvétel intenzívebbé, illetve öntudatosabbá tételére külföldön mindent elkövetnek a liturgikus mozgalmak lelkes hívei. Nálunk is sok szép dolog történt már e téren, főleg a magyar misekönyv kiadásával és az «Együtt az Egyházzal» vasár- és ünnepnapra kis füzetek terjesztésével, amelyek az aznapi szentmisészöveget tartalmazzák. Meg akarunk még itt említeni egy-két tapasztalatot, amelyet személyesen szereztünk. Az egyik az, hogy amikor a szentmisére csejtenek a sekrestye ajtajánál, az egész hívő sereg feláll. Így fejezi ki tiszteletét a szentmiseáldozat bemutatására induló pap személye iránt s a jószándékot is fölkelte ezen alkalommal, hogy a szentmisén egész lélekkel kíván résztvenni. Akkor térdelnek újra le, amikor a pap az oltár előtt a lépcsőimádság végzésére térdet hajt. A másik eltérés a magyar szokástól az, hogy az evangélium után nem térdelnek le azonnal, hanem megvárják, mire a pap kifordul és Dominusz vobiszikumot mond. Így ha Krédó van a szentmisében, azalatt is állva maradnak és et inkarnátusz eszkor a pappal együtt térdet hajtának. Egyébként az a szabály, hogy a csendes szentmise alatt máskor mindig térdelünk, az ünnepélyes nagymise alatt pedig akkor ülhetnek le a hívek, amikor a főpap is leül stallumán. Más papok ünnepélyes miséjén csak a Glória és Krédónak az oltárnál elmondása után lehet leülni addig, míg a misézó is ül. Ugyanez a szabály a rekviemen a «Dies irae» (Napja Isten haragjának) énekre, amely alatt sok helyen szintén leül az áldozópap.

Az áldozópap legyenek

apostolai a szentmisén való részvétel eme tökéletesebb szertartásának.

A **bűnbánat** fölkelése a szentmise előtt a másik igen szép szokás, amelyet falun tapasztaltunk. Amint a harang megkondul, az összes hívők hangosan fölindítják a bánatot, hogy a szentmisén tiszta szívvel, s így annál nagyobb lelkihasználással vehessenek részt. Amikor pedig fölajánlásra csendítenek (ez ugyan szabálytalan magyar szokás), ezt mondják:

Ó Istenem, az áldozópappal együtt fölajánlom a szentmiseáldozatot az élőkért és holtakért, az anyaszentegyházért és az én saját szándékomra. Amen. Ezt azonban ne mondják a hívek hangosan, hanem mindig csak magukban, mert az egyházi előírásoknak jobban megfelel így. Fölajánlásra ugyanis megvan a magyar misekönyv használóinak az imádságuk, amely ugyanaz, mint amelyet a pap végez s akik ezt használják, azokat meglehetősen zavarná.

A szentáldozáshoz való készüllet és hálaadás zavartalan végzése érdekében való volna, hogy ilyenkor az előimádkozók hallgassanak, mert lehetetlenné teszik az elmélyedést, amely a szentáldozás lelki hatásához okvetlen szükséges. Igen helyesnek tartjuk a szentmiseáldozat befejezése után falun az összes hívek által fennhangon mondandó eme fohászt: *Ó fölséges Oltáriszentség, légy nekünk oltalmazó pajzsunk minden látható és láthatatlan ellenségeinkkel szemben, most és halálunk óráján. Amen.* A másik, amire a templomba jövő hívőket taníthatnánk meg, hogy térdhajtáskor e fohászt használják: *Imádlak Jézusom, ki itt jelen vagy szeretetednek szentségében.* Mindent kövessen el az Oltár-egyesület a hívők telkéért és lelki életéért, mert ezzel is igazán vigasztalja és imádjja az Úr Jézust.